

גורל ליני

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

אחרי מות - קדושים

השאיפות בחדרי חדרים

האם הקב"ה עושה איפה ואיפה? האם יש כאן חלוקה שרירותית של כשרונות ויכולות, כמו הטלת גורל על שני השעירים הזוהים? לא ולא. הקב"ה בוחן כליות ולב לעומקם, והוא בודק את הרצון הפנימי האמיתי שמתחת לכל השכבות החיצוניות, מעבר לכל ההסתרות והמסכות שאדם עוטה על עצמו.

במרכז עבודת יום הכיפורים המתוארת בפרשה, עומד טקס הטלת הגורלות. אהרן הכהן לוקח שני שעירים זהים לחלוטין - שווים בגובהם, בצבעם, ובמראם - ומטיל עליהם גורל: "גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל". על פניו, הדבר נראה שרירותי לחלוטין, ואולי אף לא הוגן כלל. שיער אחד זוכה לעלות כקרבת לה' בקודש הקדושים, מוקף בקדושה ובאור, והשני מושלך אל מותו בצורה אכזרית ומחרידה מן הצוק לעזאזל, אל תהום הנשייה. הכל נקבע ברגע אחד קצר וחטוף של הטלת גורל, בתנועת יד אחת. ללא שיקול דעת וללא בדיקה מעמיקה. האם כך מתנהלים החיים? האם העולם כולו אינו אלא רולטה של מזל ושרירות עיוורת?

אם הרצון העמוק ביותר שלך - זה שבנבכי הנשמה, במקום הסמוי מן העין שאפילו אתה עצמך לא תמיד מגיע אליו - הוא להיות צדיק ולדעת תורה, אזי הקב"ה יפתח לך את השערים ויסייע לך בדרכים שאינך מצפה להן כלל, גם אם נקודת הפתיחה שלך קשה ביותר וגם אם הדרך נראית ארוכה ומפרכת. לעומת זאת, אם החלום האמיתי שלך, בעמקי לבך, הוא רק עסקים, כבוד, או תענוגות העולם הזה - זה בדיוק מה שתקבל ותשיג, כי הקב"ה נותן לאדם מה שהוא באמת מחפש ושואף אליו בחדרי חדרים. "רצון יראיו יעשה" - הקב"ה מנווט את האדם, פותח בפניו דרכים וסוגר בפניו אחרות, בהתאם לרצון הפנימי האמיתי שלו, לא לפי מה שהוא מצהיר בפיו בשעת נוחות.

רבים מסתכלים על החיים ושואלים שאלות כואבות ועמוקות: "למה זה נולד למשפחה של צדיקים וזה למשפחה פשעני? למה לזה יש בריאות מלאה ולזה מחלה ויסורים? למה זה נולד לשפע וזה לעוני? האם הכל גורל עיוור וחסר כל משמעות?" התשובה היהודית לשאלה זו היא נחרצת, בהירה ועקרונית: אצל האדם, בבחירה המוסרית שלו ובדרך חייו הרוחנית, אין גורל! חס וחלילה לומר שהקב"ה גוזר על האדם מראש אם יהיה צדיק או רשע, קדוש או חוטא. גזירה כזו היתה שוללת את עצם משמעות החיים, מרוקנת את האחריות האישית מתוכן, ומבטלת לחלוטין את כל עניין השכר והעונש שעליו נשענת כל מוסריות אנושית. בתחום הרוחני, הכלל הקובע הוא "הב חכמתא לחכימין" - ה' נותן חכמה ופותח שערים למי שבאמת רוצה אותה ומשתוקק אליה בכל לבו ובכל מאודו.

כאן מתגלה ההבדל העמוק והמהותי בין השעיר לאדם. השעיר אינו בוחר וזוהי רוצה - הוא כלי גמור ופסיבי בידי הגורל, חסר כל פנימיות של רצון, וממילא גורלו נקבע בהטלת קלפי קרה ואדישה. אבל האדם, שנברא בצלם אלוקים וניחן בנשמה עליונה ובחופש הבחירה שהוא סוד האנושיות כולה, אינו נתון לגורל חיצוני כזה. גורלו הרוחני נקבע על ידי הרצון הכמוס שלו, על ידי ההשתוקקות הפנימית שלו לטוב ולקדושה, על ידי הכיסופים האמיתיים שמפעמים בו בשעות שקט ובחדרי חדרים. השעירים תלויים לחלוטין בגורל חיצוני, אך האדם תלוי ברצונו החופשי ובהשתוקקות שלו לטוב - וזה כל ההבדל שבין בעל חיים הנגרר על ידי כוחות שמחוצה לו, לבין נשמה חיה הבוחרת בכל רגע ורגע את דרכה.

לפעמים אנו רואים בבית המדרש שני אנשים היושבים זה לצד זה, לומדים מאותו ספר ומאותו רב: לאחד הלימוד בא בקלות מפליאה, הדברים נכנסים ומובנים מאליהם, ורעיונות עמוקים זורמים אצלו כמים. והשני שובר את השיניים שעות על גבי שעות, מתאמץ בכל כוחותיו ומתקדם לאט ובכבדות.

שבת שלום ומבורך!

05
מדבר מנסיון
תראו, אתם!

04
שמירת הלשון
איך ולמי נקשיב?

06
רגע של סיפור
לאמץ את האביב

10
מפנקסו של מחנך
החמלון הסדרתי

12
ענפי אבות
דן, אמת ושלום

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

יום	ת"א	ח'פ"ה	ב"ש
כניסה	18:57	18:59	18:58
יציאה	19:50	19:49	19:49
ר"ת	20:41	20:38	20:39

בירושלים: לנהגים 40 דק' **18:39**

**היו שותפים
בחסד**

08-8000-770

'מסעדת החסד' של הרב יגאל כהן
מגישה ארוחות חמות ומכובדות
למשפחות מעוטות יכולת

800-כ
משפחות
מקבלות
מצרכי מזון

200-כ
ילדים
מקבלים
ארוחה חמה

**ארוחות
צהריים חמות**

200-כ
ילדים
מקבלים
ארוחה חמה

OPEN 'המסעדה'
פתוחה מידי יום

**האמא הזו
לא הכינה
היום לאכול.**

לא כי היא עסוקה
פשוט אין לה ממה להכין.

משלחן רבנו

לכבוד ידידי ורעי הנכבד והנעלה הרה"ג אברהם שלום ביטון שליט"א. אודות שאלת מר בענין אדם אשר מכיר בעצמו שהוא שכחן גדול, ומאז עמדו על דעתו לא הצליח לספור כל ימי העומר כדת וכדין, האם במקרה כזה עדיף שמתחילה יספור בלא ברכה, או שמא עליו להתחיל, ואם חלילה ישכח אנוס רחמנא פטריה. והנני להשיבו בקצרה כמסת הפנאי.

הנה מרן החיד"א בספרו מורה באצבע (אות ריז), כתב שיש להזדרז בימי הספירה לעשות סימנים שלא ישכח לילה אחד מלספור ספירת העומר, שאפשר שישכח לספור גם ביום, ולא יוכל לספור עוד בברכה, וגם כל הברכות שבירך על ספירת העומר בלילות שעברו יהיו ברכות לבטלה. וביאור דבריו היינו משום שחושש לשיטת בעל הלכות גדולות, שאם הפסיד יום אחד מימי הספירה שוב אינו רשאי להמשיך לספור בברכה, כיון שאינו "תמימות", ולכן הרי זה ברכה לבטלה. ולכאורה לפי דברי החיד"א האמורים בנידון דידן היה נראה להורות שאם יודע ברור שישכח לספור העומר באחד מימי הספירה, עדיף שמתחילה יספור בלא ברכה.

אמנם כבר נודע מה שכתב הריטב"א (חולין קו ע"ב ד"ה אמר רב), שהמברך על נטילת ידים כדי לאכול כביצה לחם, ולאחר מכן נמלך ולא אכל כביצה, לא הוי ברכה לבטלה ע"ש. והיינו משום שבשעה שבירך היה כדין, שוב אין במה שנמלך משום ברכה לבטלה. ולפי דבריו הוא הדין בנידון דידן, כיון שבשעה שבירך עשה זאת כדין, אזי גם אם לאחר מכן ישכח לא הוי בגדר ברכה לבטלה. וכ"כ הגר"ש קלוגר בשו"ת קנאת סופרים (סו"ס טוב טעם ודעת סי' לט), בנידון דידן.

ועיין בחזון עובדיה (יו"ט עמ' רטז), שהתקשה בדברי מרן החיד"א הנזכרים, והוסיף שאף הוא בעצמו במחזיק ברכה (קונטרס אחרון סי' קנח), הביא דברי הריטב"א הנזכרים וסתם כדבריו, ושם כתב ליישב ששונה נטילת ידים, שמכיון שנטל ידיו כבר נסתיימה מצות הנטילה שעליה הוא מברך, ואף שיש תנאי שיאכל כביצה פת, מכל מקום עצם קיום המצוה כבר נשלם, משא"כ לגבי ספירת העומר, לדעת בעל הלכות גדולות, אם שכח לילה אחד הרי שהוא חיסר מן המצוה, והו"ל ברכה לבטלה. ולכאורה לפי דבריו משמע שיש להחמיר בנידון דידן, אף לדברי הריטב"א.

אמנם בשו"ת חזון עובדיה (עמ' תקי), כתב שנראה יותר שלא התכוין החיד"א באמת שיהיו ברכותיו לבטלה למפרע, אלא לזרז ולהזהר בדבר עד כמה שאפשר, ואין הקב"ה בא בטרונאי עם בריותיו, וא"כ צ"ל שמה שכתב בחזון עובדיה יום טוב, אינו אלא כישוב לדברי חיד"א, אבל אינו לדינא. וכן יש להוכיח מתשובת הרדב"ז (סי' אלף קב), וכן נראה עיקר לדינא. ועיין גם בילקוט יוסף פסח (הנד"מ ח"ג עת' תקכח). וכן בספירת העומר (עמ' קל).

ולכן מסקנת הלכה: שגם אדם אשר יודע ומכיר בעצמו שהוא שכחן גדול, יתחיל לספור העומר בברכה, ואין לחשוש שישכח.

שאל את הרב

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

בעזרת ה' מחר אני נכנס לדירה חדשה האם אני צריך לבדוק את המזוזות שבעל הבית קבע שם?

מעיקר הדין לא צריך. אבל לכתחילה ראוי לקחת לבדיקה ויחזור ויקבע בברכה. וכאן המקום להזכיר שיש לבדוק את המזוזות, אחת לשלוש וחצי שנים. (מגן אברהם סי' יט סק"א. שו"ת יביע אומר ח"ג יו"ד סי' יז אות י').

קניתי נעלי בית מצמר ולאחרונה התברר לי שיש בהם חשש שעטנז, האם מותר לי להשאיר אותם בבית עד שאני אקח אותם לבדיקה?

אסור מהתורה ללבוש בגד שטווי וארוג מצמר ופשתים יחד, ומצוה גדולה לפרסם האיסור לציבור שמלבד מה שיש בכך איסור מהתורה, הדבר גורם לעיכוב התפילה. אולם האיסור הוא בלישה ולא במה שהוא בביתו. ולכן מותר להשהותם בביתו עד הבדיקה. (משנה כלאים פ"ח מ"א. ש"ע יו"ד סי' דש. רקנאטי עה"ת ויקרא יא, יט. והמר"י אלגאזי דיני נטילת ידים שחרית סי' ג).

מרק שנקרש האם מותר לחממו על הפלאטה בשבת?

מותר, כדין גוש. ובני אשכנז נוהגים להחמיר. (ש"ע סי' שיש ס"ד. ובסעיף טז. חזון עובדיה שבת ח"ד עמ' שעא).

זבובים המפריעים מאוד בסעודת שבת האם מותר להורגם?

אסור להרוג או לצוד אותם בשבת. ולכן הפתרון לרסס 'פליט' או חומר אחר שהורג אותם לחלל החדר, באופן שמשאיר חלון או דלת פתוחה שיזכרו גם לברוח. אבל לרסס כנגדם ממש אסור. (כה"ח סי' שטז ס"ק לא. שו"ת יביע אומר ח"ג או"ח סי' כ אות י. וח"ד או"ח סי' לז).

מדיח כלים בשרי האם מותר להשתמש בו לכלי חלב?

אם מקפיד שלא להכניס לשם כלים עם שיירי מאכל גדולים, מותר להשתמש בו לכלי החלב אחר כלי הבשר, וכן להיפך. אולם אם לא מקפידים בזה יש להחמיר. (שו"ת אגרות משה ח"א או"ח סי' קד ח"ב סי' כה-כט. ילקו"י איסור והיתר כרך ג סי' פט סעיף פו)

בישולתי בטעות מוקרם בסיר בשרי האם מותר לאכול את המוקרם?

אם עברו 24 שעות מבישול הבשר המוקרם מותר באכילה, ואפילו אם הוא מסופק המאכל מותר באכילה, כל שאינו יודע בכירור שלא עבר הזמן הנ"ל. אך מכל מקום הסיר נאסר וצריך הכשרה. (ש"ע יורה דעה סי' צג ס"א. פמ"ג סי' צב ס"ק כד במשב"ז, שו"ת יביע אומר ח"ז יו"ד סי' ו').

הזמינו עכשיו <<
לכל חודש עד הבית
077-26-353-88

חוברת "הלימוד היומיומי" מאת הרב יגאל כהן לגברים ולנשים.
פותרים את היום עם 5 דקות של אור!

שפה קלה ופשוטה מתנה לחיים מאושרים קצר וחסך

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת

לדון לכף זכות

"לא תעשו עוול בעשפט... בצדק תשפוט עמיתך". מה הכוונה "בצדק תשפוט עמיתך"? שתדון לכף זכות. כאשר אתה רואה את חברך עושה מעשה שטות, עושה דבר מוזר, תדון אותו לכף זכות.

רבי לוי יצחק מברדיטשוב ראה יהודי אוכל מעדנים ביום תשעה באב, אמר לו: אתה יודע שהיום תשעה באב? אמר לו: כן. - אתה יודע שאסור לאכול בתשעה באב? אמר לו: אני יודע. - אז למה אתה אוכל? אמר לו: אני אומר לך את

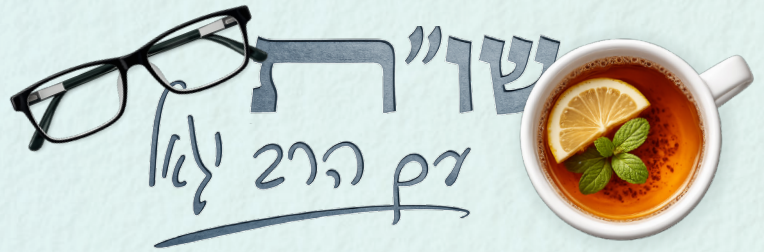
האמת, אני רוצה לאכול. אני יודע שהיום תשעה באב ובכל זאת אני אוכל. רבי לוי יצחק אמר: רבוננו של עולם! תראה, אפילו רשע כזה אומר את האמת ואינו משקר.

רבי יוסף חיים מספר מעשה דומה על חכם שהלך לעשיר אחד, וראה אותו אוכל בשר ושותה יין בתשעה באב, והחכם הזה אמר לו: "שיהיה

לך בתיאבון", ואחר כך ביקש ממנו מה שהיה צריך. אחרי שיצא אמר לו תלמידו: רבנו, מה שהרב ביקש ממנו - זה בסדר, אבל למה אמרת לו בהתחלה שיהיה לך בתיאבון? אמר לו: אני יודע שלעשיר הזה אסור לאכול בשר ולשתות יין, זה מזיק לו, והוא אוכל ושותה בתשעה באב להכעיס, אז אמרתי לפחות שלא יהיה לו עונש כפול - גם שאוכל בתשעה באב וגם שעושה להכעיס, לכן אמרתי לו "בתיאבון", שיהיה לו רק חצי עוון.

רבי יוסף חיים זוננפלד רבה של העדה החרדית, הלך ברחוב ביום ט"ו בשבט עם המשרת שלו, ובדרך ראה קבוצה של ילדים חילוניים עם המורה שלהם. המשרת אמר לו: בוא נעבור לצד השני של הרחוב. אמר לו: אני רוצה לראות אותם. הלך וראה אותם, ואמר: "יוסף ה' עליכם, עליכם ועל בניכם, ברוכים אתם לה!". ואמר למשרת שלו: אתה לא יודע, אולי חלקם יחזרו בתשובה, ואולי אפילו כולם יחזרו בתשובה, הם מסכנים לא יודעים כלום, תברך ותקרב אותם. אתה רואה חילוניים, אתה חושב הם רשעים ארורים - הם לא רשעים ולא ארורים, הם צדיקים, צדיקים בכח אבל לא בפועל, ויגיע הזמן שכולם יחזרו בתשובה, ונזכה לגאולה שלמה במהרה בימינו, אמן ואמן.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 3178863-053

אלה:

מאיזה גיל צריך להקפיד לילדים בעניין המתנה בין בשר לחלב?

תלמיד:

ילדים פחות מגיל 6 שבדרך כלל אינם מבינים בשעון, אינם צריכים להמתין כלל. ומגיל 6 עד גיל 12 מעיקר הדין כתב הרב בהליכות עולם שדי להמתין שעה, היות והדור חלש. (ודעת התוס' וכן פסק הרמ"א בסי' פ"ט שמספיק שעה, ויש לסמוך עליהם לגבי קטן שזו מחלוקת הפוסקים). ומכל מקום יש שתפסו היום את הדרך הממוצע שמגיל 6 מתחילים להוסיף עם הילד כל שנה עוד שעה כפי כוחו (עיין בהוראה ברורה סי' פ"ט ס"ק ט').

אלה:

האם מותר להוריד תמונה שתלויה על הקיר בשבת מחשש שתינוק וכדומה?

תלמיד:

מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל כתב בספרו חזון עובדיה (שבת ח"א עמ' רס"א) שמותר להוריד תמונה, ואין בזה איסור מוקצה כיון שמלאכתו להיתר, וגם אין בזה משום בנין וסתירה היות והתמונה מונחת רק על מסמר, ולא נועדה להיות חלק מהקיר אלא דבר בפני עצמו. (עיין פסקי תשובות שי"ג).

אלה:

אדם מבוגר שומר תורה ומצוות שיש לו עובד זר שעושה עבורו הרבה פעולות בשבת כגון שמדליק לו מכשיר שמיעה או מוריד ומעלה לו מיטה חשמלית וכדומה, האם יש בזה בעיה?

תלמיד:

להדליק מכשיר שמיעה ולהוריד ולעלות מיטה זה הכל איסורי דרבנן, ולכן במקום שיש צורך גדול מותר לומר לגוי (דהוי שבות דשבות). ובדרך כלל כל הפעולות הללו של שמיעה ונוחות המיטה (למבוגרים) הוי צורך גדול, ומותר.

אלה:

כבוד הרב שמתי לב שבהרבה תפילין של ראש יש כמין שיער כזה בולט שיוצא החוצה, מהו השיעור הזה? והאם אפשר לגזור אותו?

תלמיד:

זה לא בהרבה תפילין, זה בכל התפילין. ומקורו מהזוהר הקדוש ומרן פסק זאת (סי' לב), ותפילין שאין להם שיער שיוצאת הם בחשש פסולות (יעו"ש במשנ"ב). וזה שיער של עגל שיוצא מתוך הבית של התפילין שכורכים סביב הפרשיות. והטעם יעויין בזוהר שהוא החלק של הס"מ (פטרא אחרא) ולכן צריך שאורכו יהיה פחות משעורה (שהוא סנטימטר).

הזמינו את אחד מרבני הכולל של הרב יגאל כהן לחיזוק, השראה וזיכוי הרבים

חינוך | מוטיבציה | אמונה | שלום
ילדים | אישית | ובטחון | בית

העניקו לנשמה שלכם את המרחב שמגיע לה
לפרטים ולהזמנת רב <<< 03-8000-770

יוצרים
מרחב
לשבת!

שמירת הלשון
הרב אהוד מולאי
מחבר הספר "ואהבת לרעך כמוך"

"ותשועה ברוב יועץ"

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת יועץ רגשי, אדם מאוד אנושי ושושן, שמדי יום במהלך עבודתו, הוא מקשיב למטופל על סיפור גדילתו, ועל הקשר שלו עם הוריו, וגם עם שאר חבריו. ועושה זאת כדי לגרום לו לשחרר, את מה שעליו עובר, וכך גם יוכל לברר, מה יושב לו על הלב, ומה גורם לו לכאב, ויוכל לדעת עם מה הוא מתמודד, וכך את המטופל הוא מעודד, וכאשר המטופל מספר את מה שעובר, ועל מה הוא מנסה להתגבר, כך הוא מצליח לשתחרר. אמנם לפעמים מספר המטופל דברים של גנאי על הוריו, או על ילדיו ושאר מכריו, ושואל האם מותר לו לשמוע את כל דבריו, ולהקשיב לכל אמריו, כי רק כך יצליח בטיפול, להוציא את המטופל מבלבול.

ועניתיו שכותב רבי ניסים קרליץ בספרו חוט שני (פרק ו' ס"ק א' עמ' תס"ו), שמותר למטפל להקשיב לשני, כיון שעושה זאת לתועלת, להוציא את האדם מבלבלת.

וגם למטופל מותר לספר, את מה שעליו עובר, שיעזור לו מי שמבין, את נפשו ולבו העדין, ובדרך זו ישנה תועלת, והצלחות רבות היא מחוללת. ואין בזה כל חשש, ובפרט אם האדם נרגש, ממה שעליו עובר, ורוצה לדעת איך להתגבר, על כל הנסיונות הקשים, ואת חלומותיו להגשים, לכן מותר לו עם איש מקצוע להתייעץ, ולא לתת לנפשו להתרוצץ.

ובלבד שלא יספר זאת בפני עוד אנשים, שאת נפש האדם אינם מרגישים, כיון שאיתם אינו הולך להתייעץ, מה שיספר לפניהם יהפוך לו לרועץ, ויש בזה לשון הרע, שהוא אסור מן התורה.

נזכה לעזור ולהקשיב לחברינו, ובפרט לאנשי ביתנו, ולכל ישראל אחינו. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון
בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1).

דרר חדשה
הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

מצוי הכחות

אמר רבי נסים יגן זיע"א: "לפעמים החיים נראים מאוד קשים, עבודת ה' מאוד קשה, כל אחד וצרותיו הוא. לפעמים מרגיש אדם שהוא עומד להתמוטט הוא לא יכול צרות צרורות ה' ישמור.

אבל אם הקב"ה רואה שלאדם יש רצון לעלות עליה רוחנית, אם מתגלה אצלו רצון אמתי להתקרב לקב"ה אז הקב"ה מושיט לו יד ומעלה אותו מעלה מעלה. האדם רק צריך לרצות רצון עז, ולמצות מצד עצמו את כל כחותיו.

הדרך היחידה להגיע לגדלות הוא, מצוי כל הכחות בכל תפילה, בכל מעשה חסד ובכל מעשה מצוה שאדם עושה, עליו לרכז את כל הכחות בעבודתו. ואם האדם ימצא את כל הכחות אף אם הם קטנים אבל מכיון שרצונו עז בכוחו לחולל נפלאות בבריאה".

פתח את המסגר

רבי אליהו לופיאן זיע"א מביא בשם המדרש על הפסוק (תהלים קמ"ב, ח'): "הוציאה ממסגר נפשי" משל: לאחד שנכנסה ציפור לתוך ידו וסגר עליה בכפו, אמר: הרי אומרים בני האדם שהציפור הזאת יש בכוחה לעוף למעלה ואילו אני רואה שאיננה יכולה לזוז. אמר לו: שוטה שבעולם פתח את ידך ותראה איך היא עפה. כך כשהאדם אומר: איני יכול לעשות תשובה איני יכול לעשות דבר ברוחניות. אומרים לו: שוטה שבעולם טמטמת את עצמך! סגרת את נפשך בתאוות! לכן אינך יכול להתגבר. פתח את המסגר השלך את שרשראות התאוה מעל נפשך, ואז תראה איך אתה יכול להגיע לתשובה שלמה, ולהגביה עוף עד שמים!

כי אין הדבר תלוי אלא בך!

פתח בעצמך

רבותינו ז"ל אמרו (שיר השירים ה', ב'): "פתחו לי פתח כחודו של מחט ואני אפתח לכם פתח כפתחו של אולם".

אמר רבי שלום שבדרון זיע"א בשם רבי לייב חסמן זיע"א שהביאור הוא כך: "הנה לפנינו שטר חתום בחותמו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שאם נפתח פתח ולו רק פתח קל כחודו של מחט, כבר יפתחו בפנינו שערים ופתחים כפתחו של אולם.

ומעתה יתבונן נא האדם מעט בחדרי לבו יראה החשבון הנוקב הלזה וידע את ערך עבודתו. אם מוצא הוא את לבו פתוח לעבודת ה' כפתחו של אולם, ואך רצון ה' תשוקתו הרי ידע שפתח בעצמו כפתחו של מחט. אך אם אינו מוצא את לבו פתוח כאולם, הרי בהכרח שאפילו חור קל כחודו של מחט עדיין לא פתח!

וכתוב בתורה (דברים י" טו) "ומלתם את ערלת לבבכם" ומאידך כתוב (שם ל', ו') "ומל ה' אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך". וצריך ביאור "ומלתם" או "ומל", מי צריך למול? ביאר הרבי מקוצק זיע"א: בשעה שיתחיל אדם למול את ערלת לבבו, ימשיך ה' יתברך את העבודה וישלים את הכל! אך מי שיחכה שימול ה' בשבילו את ערלת הלב, ישאר כך.

ענפים

מהרו להרשם >>>

03-8000-770

ישיבה לבחורים מתחזקים

גולא 20-27

בראשות הרב יגאל כהן

בניין חדש ומפואר מפנקות ארוחות צוות חם ואוהב

ביחד נלמד תורה עם דרך ארץ ואהבת ישראל!

ההרשמה בעיצומה!

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר אהבה שמתעלה מעל הרע

בתורה, מובא הפסוק הידוע: "ואהבת לרעך כמוך". למה לא כתוב ואהבת את ידידך? את חברך? למה את רעך?

זו לא חכמה לאהוב מישהו שעשה לך טוב. האתגר הוא לאהוב אותו גם כשהוא "רעך", כלומר גם אם הוא עשה לך רע, לא בהכרח צריך להפסיק לאהוב אותו.

שני חברים יצאו לטיול במדבר. בשלב מסוים חבר א' אמר משהו שפגע בחבר ב'. מתוך כעס, חבר ב' נתן סטירה לחבר א'. לאחר המעשה, חבר א' לקח מקל וכתב על החול "החבר שלי נתן לי סטירה".

הם המשיכו לטייל, אך לחבר א' נגמרו המים, אז חבר ב' נתן לו לשתות מהמים שלו. חבר א' לקח אומל וחקק על סלע, "החבר שלי נתן לי את המים שלו".

שאל חבר ב': מדוע כשסטרתי לך, כתבת את זה על החול, וכשנתתי לך את המים, חקקת את זה על הסלע? ענה לו השני - את הדברים הרעים אני רוצה רק להוציא מהלב, ולכן כתבתי על החול. מחר לא יישאר מזה זכר, הרוח תמוחק הכל. אבל את הטוב, אני לא רוצה לשכוח. אז חקקתי אותו על סלע.

נקודה ראשונה - תמשיך לאהוב את החבר שלך גם אם הוא עשה לך רע, שכן גם אתה לא מושלם. וכמו שאתה רוצה שיאהבו אותך כמו שאתה, תאהב אחרים כמו שהם, ותשתדל לזכור להם את הדברים הטובים ולא את הרעים.

נקודה שניה - ניגש אדם לרב, ואמר לו: "אין לי שום דבר טוב בחיים". אמר לו הרב: "הבה נראה". הרב לקח דף, וחילק אותו - צד אחד יתרוגות, והשני - חסרונות. אמר לו הבחור: חבל על העמודה של היתרוגות, אין לי בכלל. אמר לו הרב: "הבה נבדוק: מתי אשתך עוזבה אותך?". האיש הופתע: "אשתי? לא עזבה אותי! היא דווקא די נחמדה אלי...". "יפה", אמר הרב, "דבר אחד טוב. באיזה כלא הבן שלך?". "חס ושלום", נזקק השני, "הבן שלי לא בכלא!". "יפה", אמר הרב, "דבר שני טוב...".

לפעמים זה רק נראה שאין לנו שום טוב בחיים. הכל יחסי. אומר רבי נחמן מברסלב (תורה קס"ה): "ואהבת לרעך..." - שתאהב את הרע שבא לך, כי יכול להיות הרבה יותר גרוע. "כי כמוך" - הכל על פי מעשיך, אז במקום להתלונן על הרע, תגיד תודה שהרע לא הרבה יותר גרוע. אל תפסיקו לאהוב. דלגו על הרע, יכול להיות הרבה יותר גרוע.

"אין טוב מלהחזיק בלבנו את הטוב שעושים לנו, ולשחרר כמו חול ברוח את מה שפוגע בנו."

מעבר לתעודה

מאז שהייתי ילדה קטנה התעודה תמיד קבעה מי אני. אף פעם לא ראו אותי, כמה טוב לב יש בי, לא

כמה אני מתאמצת, לא כמה אני רגישה לחברות, מה שדיבר בבית היו רק הציונים. כל המחצית היתה כמו פסק דין, טובה או לא טובה, שווה או לא שווה, וברוב הפעמים הרגשתי לא שווה. אף אחד לא שאל איך אני מרגישה או למה קשה לי להתרכז, פשוט כתבו "זקוקה לשיפור"! "לא עומדת בציפיות", וכשהמורות רואות מספרים גם ההורים רואים מספרים וגם אני. לאט לאט המספרים האלה אמרו לי עליי שאני פשוט לא שווה יותר ככה גדלתי בתחושה שאף אחד לא מכיר אותי, לא רואה אותי פשוט כלום, תחשבו איזה שנים עובר על ילדה כזאת.

ואז בכיתה ח' הופיעה המורה חני. כשהיא קיבלה את התעודה שלי היא הניחה אותה בצד ואמרה "אני רוצה לשמוע אותך, מי את ומה את אוהבת". היא לא ראתה ציונים, היא ראתה אותי. המורה חני הזאת הקימה אותי לתחייה נתנה לי תפקידים קטנים והאמינה בי בעקביות. לא הפכתי למצטיינת ביום אחד, אבל הפסקתי להרגיש כישלון. למדתי שאני לא

אף אחד לא שאל איך אני מרגישה או למה קשה לי להתרכז, פשוט כתבו "זקוקה לשיפור"!

תעודה, אלא קודם כל בן אדם האמונה שלה בי גרמה לי להקשיב יותר לחזור יותר על החומר כי כבר האמנתי בעצמי ביכולות שלי.

כיום אני מחנכת בכיתה ושמה לב לילדה הזאת שאף אחד לא רואה ומנסה להראות לה את עצמה.

לפעמים שאלה הלכתית מלווה אותנו לאורך כל היום

במקום לדחות, לנחש או להסתפק אפשר לקבל תשובה ברורה ומיידית בקו ההלכה "שאל את הרב" בראשות הרב נריה ברבי ובנשיאות הרב יגאל כהן

עכשיו זה פשוט וקל < חייגו 2381*

לאמץ את האמת

דניאל ח. אלפסי

שהבן אמר מי הבחור ומי אביו, זעק אביו זעקה גדולה ואמר: "מי, הוא? אני אוסר עליך לתרום לו. על גופתי המתה אתה תתרום לו!" הבן נבהל מאוד מתגובת אביו "אבל אבא... זה פיקוח נפש!"

והאבא המשיך בשלו: "אתה לא תתרום לו!" הבן לא הבין מה קרה לאביו, הוא ניגש וסיפר את זה לרב מקובל גדול שהגיע באופן מידי לביתם, ניסה לדבר אל לבו של האב ולשאול למה הוא מתנגד.

אמר האבא לרב: "אני מכבד מאוד את כבוד הרב, ובוודאי שלא אגרש אותך מביתי, אבל אם תמשיך לנסות ולשכנע אותי, אני אצא מהבית."

אמר לו הרב: "הרי כל המציל נפש אחת מישראל כאילו הציל עולם ומלואו". האב נשאר קר וקפוא ולאחר כמה דקות, לעיני כל ההמומים, פתח האב את דלת הבית ויצא. הרב היה בהלם, פנה לבן ואמר: "יש פה סוד גדול שאני חייב לדעת אותו."

"אבא אדם סגור, אבל כשהוא שותה יין, לבו נפתח. בליל הסדר מצווה לשותות כמה כוסות של יין, אם כבוד הרב יוכל בבקשה להגיע אלינו בסוף ליל הסדר, אולי נוכל לדבר אל לבו". אמר הבן לרב המקובל שהגיע.

ואכן כך היה, הרב הגיע לביתם בסיום ליל הסדר, האב שכבר היה מבושם מהיין פנה אל הרב ואמר: "כבוד הרב, אני מתנצל על התנהגותי באותו יום, אספר לך את הסיפור שעומד מאחורי הסיפור שלי שבני יתרום לבנו מח עצם ואין לי ספק שכבוד הרב יסכים איתי".

"אני ניצל שואה. בגטו היינו כמה גברים בתוך חדר אחד קטן, עובדים קשה ולא מקבלים אוכל, הבן שלי הקטן היה איתנו, אבל הגרמנים לא ידעו על קיומו כי היינו מחביאים אותו בתקרת העץ של החדר. בלילה היינו מוציאים אותו והוא היה גונב לגרמנים אוכל ומביא לנו.

"אותו אדם שאנחנו מדברים עליו, שאתם

מודעה תמימה אחת שחיפשה תרום מח עצם, הובילה לסגירת מעגל מסיפור פתוח מהשואה האיומה, וילד אובד שחזר לחיק הוריו בצורה מרגשת ומטלטלת.

בירושלים קיים רחוב וכיכר שלם בשם ספרא. האם פעם שאלתם את עצמכם במי מדובר? ובכן, עבור השם הזה שילמו משפחת ספרא הידועה בחלקה הגדול בהחזקת תורה - הון תועפות מיליונים רבים. ומכאן מתבקשת השאלה הבאה: מה זכה יתרו שעל שמו נקראת פרשה שלמה? מה הוא עשה שאחרים לא עשו?

המפרשים מבארים שהמידה בה דבק יתרו היא מידת האמת. יתרו לא היה קונה סיפורים בגרושים. הוא גם לא היה מאותם אלה שהיו מעבירים שמועות. יתרו תמיד ירד לפרטים, בדק את האמת ורק אחר כך הוציא אותה מפיו. ועל הזכות הזו של האמת נקראה פרשה על שמו.

מסופר על בחור ממשפחה של שומרי תורה ומצוות שהלך ברחוב ז'בוטינסקי המחבר בין בני ברק לרמת גן, באחד מלוחות המודעות הוא ראה מודעה על בחור צעיר שחלה במחלה הנוראה והוא זקוק בדחיפות להשתלת מח עצם. "ומי שמוכן יהיה לתרום יבוא על שכרו מן השמיים", נכתב במודעה. הבחור התרגש והלך לקופת החולים כדי לבצע את הבדיקות.

לאחר כמה ימים התקשרו להודיע לו שהוא נמצא מתאים. ניגש הבחור אל הרופא המטפל וביקש לפגוש את הבחור שהוא אמור לתרום לו מח עצם. כשהם נפגשו, הוא ראה מולו בחור שעל פי חזונו היה נראה רחוק מתורה ומצוות. למרות זאת, התפתחה ביניהם שיחה ארוכה של כמה שעות, על המחלה, על הדת וכמובן על החיים - שיחה בה הם נקשרו אחד לשני בלב ובנפש.

הבחור חזר לביתו וסיפר לאביו על הפגישה המרגשת שהיתה לו. האבא הקשיב לכל מילה ושאל מי הבחור ומאיזו משפחה הוא. ברגע

סרקו את הקוד <

בספר 'שו"ת - יגל ליבי' של הרב יגאל כהן תמצאו אוסף שאלות ותשובות הלכתיות מרתקות ואקטואליות הכתובות בבהירות מתוך חיבור עמוק לדורנו.

כל מה שצריך זה **תשובה לנשמה**

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

לקדש את החול

פרשות "אחרי מות" ו"קדושים" יוצרות יחד גשר מופלא. בעוד פרשת "אחרי מות" פותחת בשיא הרוחני הגבוה ביותר עלי אדמות - עבודת הכהן הגדול ביום הכיפורים בתוך קודש הקדושים - הרי שפרשת "קדושים" עוסקת בהכנסת הקדושה אל תוך הבית וחייו היום יום. זהו המעבר המרתק שבין "הקדושה הנסתרת" לבין "הקדושה הגלויה".

רבים נוטים לחשוב שקדושה היא מושג השמור ליחיד סגולה, לאנשים המנותקים מהעולם הזה שחיים בסיגופים ובתפילות בלתי פוסקות. אך התורה בפרשתנו קוראת לכל אחד ואחת מאיתנו: "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוהיכם".

בניגוד לתפיסה המפרידה בין ה"חומר" ל"רוח", אנו לומדים שהשלמות האלוהית בעולם מתגלה דווקא מתוך המיזוג ביניהם. רק כאשר החיים הגשמיים והשאיפות הרוחניות מתאחדים, הופך שמו של הקדוש ברוך הוא לשלם. זוהי התשובה הניצחת לשאלה איך הופכים להיות "קדושים". לא על ידי ביטול הגשמיות או בריחה מהעולם, אלא על ידי העלאת הגשמיות למדרגת יחוד קודשא בריך הוא.

כשאדם ישן מתוך כוונה לאגור כוח לעבודת בוראו, הרי שבאותם רגעים השינה שלו היא חלק בלתי נפרד מקיום המצווה. המפתח לכל זה הוא המשפט: "שהכל יהיה למען שמו באהבה כאשר" הכוונה והמטרה היא ה"דבק" המאחד את הגוף והנשמה, את הגשמי והרוחני, לכדי גילוי אחד של שכינה בעולם.

ועל זה אומר האדמו"ר מרוז'ין זצ"ל שרמזו נפלא הדבר בתפילת "לשם יחוד", "ליחדא שם י-ה ב-ה ביחודא שלים": שהנה בפעולות החינוכיות והגשמיות של האדם - אכילה, שתיה ולינה - מופיעות האותיות י' ו-ה'. ואילו בחלק הרוחני ביסודות עבודת ה' - תורה, עבודה (תפילה) ומצוה - מופיעות האותיות ו' ו-ה'. כאשר יהודי מקדש את החול ומחבר את ה"לשם יחוד" של פעולותיו הגשמיות (-ה) עם התוכן הפנימי של עבודתו הרוחנית (-ו), הוא יוצר את הייחוד השלם. ברגע זה, כל הווייתו - על כל רבדיה - הופכת לחטיבה אחת של קדושה, ושם ה' מתגלה בעולם במלוא שלמותו.

חינוך נכון אינו יוצר פיצול בין "חומר" ל"רוח", אלא מלמד את הילד למזג ביניהם. כך אנו בונים אישיות הרמונית, שבה כל הווייתה היא חטיבה אחת של עבודת ה', וכל רגע בחייה הוא חלק מהגילוי האלוקי בעולם.

רוצים ומתחננים שנתרום לבנו מח עצם", ניגש האב לגרעין הסיפור, "היה מומחה לבניית פצצות. הוא היה עובד בשביל הנאצים ובונה להם פצצות. לכן הוא היה מכובד מאוד, היה מסתובב בגטו בגאווה עם שני שומרי ראש. יום אחד הוא נכנס לחדר שלנו עם מקל בידו והחל לדפוק על הקירות עד שהגיע לתקרה. כשדפק בחוזקה על התקרה, נפלו כמה עצים והבן שלי צנח מהתקרה, הוא תפס את בני בחוזקה, עיקם את ידו, הוציא אותו החוצה, סגר את הדלת ושתי יריות נשמעו באוויר. שתי יריות שפילחו את לבי לנצה. ועכשיו תאמר לי כבוד הרב, איך אוכל לסלוח? בני לא יציל את בנו!".

הרב, שהיה מוצף בדמעות, פנה אל האיש ואמר: "אני מבין ללבך, אבל מה הבן שלו אשם? אולי יש משהו שמסתתר פה ואנחנו לא מודעים אליו? הרי נסתרות הן דרכי ה', ומלבד זה, יש לנו אפשרות לעשות פה קידוש ה' גדול, בוא נלך ונדבר איתו.

לאחר שעות רבות של שכנועים מצד הרב, הסכים האב. הם הגיעו לפתח ביתו של האיש וכשנפגשו עיניהם, האב הנרגש כמעט והתמוטט. אבל אז פתח האיש את פיו ואמר: "אתה כועס עליי שנים רבות וכל החיים חיכיתי לרגע שאראה אותך כדי שתדע את האמת ומשמיים זימנו לנו את הרגע הזה עכשיו.

"הגרמנים רצו להרוג את כל הגברים בחדר שלכם, כי הם ידעו שיש שם ילד קטן שגונב להם. אני רציתי להפחית את הנזק ואמרתם להם שאלך ואהרוג רק את הילד בכדי להציל אתכם. כשהוצאתי אותו החוצה, לא הייתי מסוגל להרוג אותו, אבל השומרים היו לידי, לכן יריתי שתי יריות והרגתי את שני השומרים. משם הברחתי את הילד למנזר שהיה בקרבת מקום.

"הגרמנים שידעו שבגדתי בהם, לא יכלו להרוג אותי כי הם היו זקוקים למידע שלי בבניית פצצות ולכן הם פגעו בגופי באופן כזה שלא אוכל להוליד ילדים לעולם. כשנגמרה המלחמה, ידעתי שאין לי סיכוי להביא ילדים לעולם, ולכן הלכתי למנזר וביקשתי את הילד שהשארתי שם. הם החזירו לי אותו, ואני גידלתי אותו כל השנים בחום ואהבה, והילד הזה, שזקוק להשתלת מח עצם, הוא בעצם הילד שלך".

המסר הגדול של הסיפור הוא: לא כל מה שאתם רואים בחיים אתם באמת מבינים, וחייבים תמיד לחתור לחקר האמת, לא לשפוט וכל שכן לא לפגוע גם אם נראה לכם שאתם צודקים, כי האמת - האמת היא אחת!

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

חפשו בגוגל
"חיות לילדים ענפים"
ותרנהו מצפיה קסומה

זה לא עוד סרט טבע
זה כבר
סיפור אחר

"חיות לילדים" היא סדרת אנימציה חדשנית בהמחשת-AI, עם תוכן חינוכי, ערכי ורוחני שילדים יאהבו והורים יוכלו לסמוך עליו.

לחיות באמונה
הרבנית מיטל דאודי
מרצה וסופרת

טיפה של אמונה ים של שלוה

בכל יום אנחנו מתמודדות עם קשיים וניסיונות, בכל יום אנחנו קמות למלחמה, אנו מתמודדות עם דברים שמפריעים לנו, שפוגעים בנו, שמכאיבים לנו... תזכרי, אהובה שלי, אם תמיד תשימי לנגד עינייך את הידיעה שזה לטובה ותאמיני בזה באמת, אם תרצי לראות כיצד זה קרה לטובתך הנצחית, בורא עולם יראה לך! מי שחיה באמונה תמימה רואה את ההשגחה בבירור, אנחנו רק צריכות לחפש אותה.

חז"ל מספרים על אחד מהחכמים היהודים שהיה יועצו של מלך ספרד. הוא היה גר בארמון המלך והיה ממש יד ימינו. היתה לו יראת שמיים גדולה מאוד ולא משנה מה היה קורה ולגבי מה המלך ביקש להתייעץ עמו, תמיד היה אומר למלך: "קשה ככל שיהיה, דע שהדבר טומן בחובו

דבר טוב!". המלך לא תמיד קיבל את דבריו, היה לו קשה לראות את זה, אך החכם לא הפסיק לומר לו את זה ולא הפסיק להאמין בזה.

המלך אהב לצוד. יום אחד החליט לצאת לצוד ולקח איתו את יועצו החכם. המלך כיוון את הקשת שלו וניסה לפגוע במטרה... באחד הניסיונות הוא פגע לעצמו ברגל עם החץ! יועצו החכם מיהר לסייע ולחבוש את רגלו של המלך תוך כדי שהוא מנסה לחזקו ולשכנעו שגם זה לטובה... המלך אמר לו בכעס: "מה, לא אכפת לך שאני סובל?! איך אתה יכול להגיד על הסבל שלי שזה דבר טוב?! עכשיו תחפור פה בור באדמה, תיכנס פנימה ותישאר שם עד שאחליט אחרת!".

הביט עליו החכם ואמר לו: "גם זו לטובה...". חפר לעצמו את הבור, נכנס פנימה והמלך הלך משם. בהתרחקו מעט מהמקום, נתקל בחבורת לודאים (בימינו קוראים להם קניבלים - אנשים שאוכלים בני אדם). הם קשרו את המלך לעץ ורצו להרוג אותו ולאכול אותו, עד שאחד מהם ראה שיש לו פצע ברגל ואמר: "בואו נעזוב אותו, יש לו פצע ברגל וזה בטח מזוהם, אם נאכל אותו אנחנו עלולים להיות חולים...!". עזבו אותו ונעלמו. המלך ההמום לא האמין כיצד ניצלו חייו בזכות אותה פציעה! חזר ליועץ שעדיין שכב בבור והעלה אותו לכרכרה חזרה, סיפר לו את שאירע והודה שהוא צדק, זה באמת קרה לטובה! ענה לו החכם: "לא רק הפציעה שלך קרתה לטובה... גם זה שכעסת עליי והכרחת אותי לשכב בתוך בור זה היה לטובה... תאר לך שהייתי נשאר איתך, לי אין פציעה... אותי הם היו אוכלים! כשאמרתי שזה לטובה, לא באמת ידעתי מה טוב בזה, אבל פשוט ידעתי שזה טוב". אדם שמצליח להחזיק באמונה הפשוטה הזו, הוא האדם הכי מאושר עלי אדמות! כי אין לו דאגות, הוא לא כועס, הוא לא נפגע, הוא לא חושש, הוא האדם הכי שליו, הכי רגוע, הכי שמח, הכי מאושר! אם תצליחי להביא את עצמך למקום הזה שגם כשאינך מבינה מה טוב בזה, את עדיין מאמינה באמונה שלמה שזה טוב, את פשוט תהיי מאושרת - לא משנה מה יקרה, את תהיי תמיד בשמחה, את תפסיקי לכעוס, כי יש מישהו שמנווט פה את הספינה של החיים שלך, רק לעיתים צריך סבלנות כדי לחכות ולראות לאן הוא לוקח אותך... לא להילחם כדי שבכח יקרה מה שאת רוצה, לא לכעוס, לא להתלונן, לא להישבר... פשוט לסמוך על בורא עולם.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

אשה שאכלה פירות, היכן צריכה לברך ברכה אחרונה?

ודין זה נוהג אפילו בפירות שהם משבעת המינים כמו = ענבים, תאנים, תמרים, רימונים, זיתים, אף שהם פירות חשובים אשר מברכים עליהם ברכה אחרונה מעין שלוש. והוא הדין בין. מכל מקום לא ראוי לדחות את הברכה, כיון שפעמים רבות יכולה להפסיד את הברכה, לכן תברך מיד בסיום האכילה או השתיה.

אשה שאכלה פירות או שתתה משקה, בשיעור המחייב ברכה אחרונה, (כלומר 27 גרם במאכל או 81 מ"ל במשקה), רשאית לברך ברכה אחרונה (-בורא נפשות), היכן שרוצה, ולא חייבת לברך דווקא במקום שאכלה.

התקשרו עכשיו < 03-8000-770

האור כבר מתפשט ברחבי הארץ

עלוני "יגל ליבי" כבר נמצאים בבתי כנסת, שכונות וקהילות כל שבוע. בואו להיות חלק מהאור שממשיך לגדול והפיצו עוד קדושה, אמונה ושמחה

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

מתנת האמונה

הרב עמרמי שליט"א מביא סיפור על רבי נתן שישב עם רבו הגדול, ר' נחמן זכותו תגן עלינו, ונפל לרבי נתן הכפתור במעיל. רבו שאל אותו "התפללת על זה?", רבי נתן השתומם, עד כדי כך? עד כדי כך על הפרטים

הקטנים צריך להתפלל? לא רק על דברים גדולים? לא רק על מחלות לא עלינו, או על קשיים? ענה רבי נחמן שדווקא שמתפללים על הדברים הקטנים זה מגדיל את השגחתו של השם בעולמו.

ברגע שאנחנו מכניסים את בורא עולם לפרטים הקטנים של החיים שלנו, כך אנחנו מגדילים את השגחתו, אנחנו מאמינים שהוא נמצא ומשיג על הכל, גם על הדבר הקטן ביותר במהלך הימומים.

מי שמתרגלת הודות על כל דבר קטן, אז גם בדברים הגדולים יותר זה יבוא לה ללא בעיה, לא יצטרכו להזכיר לה משמיים, היא כבר מורגלת בכך.

אנחנו מאמינים בני מאמינים שהקב"ה הוא רק טוב,

לפעמים אולי לא מבינים את השפה שלו... הוא מדבר אלינו בשפת סתרים, בדיוק כאן האמונה נכנסת לפעולה. אם הילדה עוד לא מצאה את זיווגה, לנו זה נראה סוף העולם, נראה שאין בכך טוב, ולמה זה קורה... אבל בוודאות שיש כאן הצלה הרבה יותר גדולה ממה שנוכל לדמיין.

הפלא יועץ כותב כי מי שמתלונן ואומר "למה באה לי הרעה הזאת", יסבול 2 רעות - גם העצבות תזיק לו יותר מהדבר הלא טוב שהגיע אליו, ובנוסף, בגלל שהוא מתלונן, הקב"ה יאריך לו את הבעיה.

אז מהי העצה לשנות את המצב? לשמוח. המפתח לכל הצרות זו השמחה. הצרות בורחות ממנה.

אמונה מביאה שמחה ומפיגה את כל הפחדים. כשיודעים שהכל זה ה' ושהוא רוצה את הכי טוב עבורנו, פשוט משליכים עליו... ואז אין ממה לדאוג. הוא עוזר. אנחנו פשוט קטני אמונה וחושבים שאנחנו עושים ופועלים, ואם לא נזיז את העניינים כלום לא יתקדם. זה לא נכון, צריך לעשות השתדלות נדרשת אבל לא בהרגשה שבלעדינו אי אפשר. כי הקב"ה מארגן את כל העולמות בצורה מדויקת ומדוקדקת שאין לנו אפילו טיפת השגה בכך. אז למה אנחנו כל הזמן מודאגים!?

תאיר ארץ
מזכת הרבים
התאיר גולן

"הרע" הוא בעצם טוב

אל תטמאו בכל אלה כי בכל אלה נטמאו הגוים אשר אני משלח מפניכם". בפרשתנו מדובר על קרבן תודה. ר' אחא בר חנינא אמר במסכת פסחים, כי העולם הזה שונה מהעולם הבא. בעולם הזה כששומעים בשורות טובות אומרים: "הטוב והמטיב", ואילו על בשורות רעות אומרים: "ברוך דיין האמת". בעולם הבא אומרים על הכל "הטוב והמטיב". אנחנו צריכות להבין שהצדקת הדין וברוך דיין האמת הם שני דברים שונים. ובכלל, מה החידוש שלעולם הבא יברכו רק "הטוב והמטיב", הרי בעולם הבא כבר אין רע... אז על מה יברכו "ברוך דיין האמת"? מסופר בגמרא במסכת נדה, על שני בני אדם שיצאו לסחורה. נכנס קוץ ברגלו של אחד מהם ומנע ממנו להפליג והתחיל לקלל את מזלו הרע. לימים, שמע שטבעה אותה ספינה של חברו בים והתחיל מודה ומשבח את הקב"ה, כי התברר שלא היה כאן חרון אף והיתה רק הצלה וישועה. כך גם לעתיד לבוא, יתברר שכל המאורעות הן אך ורק "הטוב והמטיב", שמה שנראה עכשיו רע, יתברר לטובה. אבל דרגה גבוהה יותר היא של נחום איש גמזו שהיה רבו של ר' עקיבא, ונקרא בשם זה כיוון שהיה אומר על כל מאורע שקרה לו "גם זו לטובה". יום אחד רצו להביא מתנה לקיסר בשם היהודים והחליטו

לשלוח אותו כיוון שהיה מלומד בניסים. שלחו בידו תיבה מלאה אבנים טובות ומרגליות ובדרך הלך ולן באכסניה. בלילה קמו דייריה ושדדו אותו, במקום האבנים הטובות, מילאו את התיבה בעפר! כשהגיע לבית הקיסר, פתחו את התיבה ומצאוה מלאה עפר. חשב לו הקיסר כי היהודים מבקשים לעשות ממנו צחוק וביקש להרוג את ישראל. אמר נחום איש גם זו: "גם זו לטובה". בא אליהו הנביא בדמותו של אחד השרים, ואמר: "אולי זה עפר מעפרו של אברהם אבינו שניצח בעזרתו את ארבעת המלכים?" (לאברהם אבינו נעשה נס באותה מלחמה, הוא זרק עפר על אויביו והעפר הפך לחיים). היתה עיר אחת שלא הצליחו להבקיעה, בדקו את אותו עפר שהיה בתיבה והצליחו לכבוש אותה! משראה המלך את הצלחתו במלחמה בעזרת העפר שהביא נחום איש גמזו, התיר לו לקחת כל אשר ירצה ומילא נחום איש גמזו את תיבתו בזהב.

כתב ה"תולדות יוסף" שנחום איש גם זו לא אמר שכל מה שה' עושה הכל לטובה והתכוון שבסוף יהיה לטובה, שגם אם עכשיו זו רעה, בסוף תתברר כהצלה. נחום איש גם זו האמין שהרעה עצמה היא הטובה, שהרי אם לא היו מחליפים את האבנים הטובות בעפר, היה ממלא את שליחותו לקיסר וחוזר בידים ריקות. ועכשיו שמלאו את התיבה בעפר, נלקח העפר לגנזי המלך ושלחו אותו עם תיבה מלאה באבנים טובות ומרגליות! הלוואי ותמיד נזכה לראות את כל הטוב שהשם עושה איתנו ולהאמין שה"רע" הוא עצמו הטוב!

שבת שלום!

ענפים | בזמנך הפנוי

בבית | ללא נסיון

מתאים לכל גיל

לפרטים והתקרבות <
055-6-888-010

ארגון "ענפים",
בנשיאות הרב יגאל
כהן שליט"א, מזמין
אותך לקחת חלק
במיזם מרגש של
קירוב לבבות וחברותא
טלפונית-
שיחת טלפון שבועית
בהתנדבות עם בנות
שמחפשות להתחזק

תתקרבי

דגע

יש משהי רחוקה

שמחכה לך!

מפנקסו של מחנך
 הרב יעקב עמר
 ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

המתלונן הסדרתי (ב)

תקציר: בשבוע שעבר הבאנו את המעשה עם החייל ג'ון שקלט את תקיפת הכריש בחוף, והיה עד ראייה להצלת החבר נגד הסיכויים, וכעת הוא מוזמן לטקס קבלת האזרח למופת.

הכין את עצמו כדבעי למעמד הנשגב, ושם כמוכּן לא הפסיקו לראיין אותו לכרכר סביבו, והפלישים של המצלמות סינוורו אותו תרתי משמע. ובסופו של יום הוא החליט אני לא ממשיך בצבא, אני רוצה להיות עיתונאי, האדרנלין שזה הכניס בו כבש את כל כולו והחליט שנכנס לעובי הקורה.

למד עיתונאות ולאחר תקופת הלימודים הראשונה היה צריך להגיש עבודה עיתונאית, הוא נבר לו בארכיון, וגילה סיפור שקרה 60 שנה קודם לכן נהג הרכבת בשם ד. סקוט עבר את הגשר מעץ והוא הרגיש הגשר מתחיל לנוע על מקומו, והבין שאין לו סיכוי לעבור את הגשר הוא וחמשת הקרונות המחוברים אליו, ועשה את המעשה הבא, הרים את המעצרת המחברת בין הקרונות לקטר, וכך הוא נהפך להיות קל יותר וכל במהירות הצליח לעבור את הגשר ובסיומו נפל הגשר עם כל הקרונות על 80 נוסעיו. העיתונאי מספר שזה דבר שזועזע את המערכת על חוסר נטילת אחריות וקראו לו קברניט שהפקיר את נוסעיו, והודח מעבודת הרכבות, ופשוט ביו אותו כולם, ומידוענו ג'ון אומר לעצמו לא יאומן שני סיפורים בהפרש של 60 שנה, אחד מפקיר את נוסעיו, ואחד מנסה להציל את חבריו במצב של אפס סיכויי הצלחה. הכיזד?

ולאחר מחשבה מרובה, החליט מר ג'ון להפוך את הקערה, וכתב שלדעתו מר ד. סקוט עשה את המעשה נכון והצדיק, כיון שהערך עליון הגדול ביותר זה חייו של האדם וזה מה שעשה. מה שאין כן אותו שחיין שזלזל בערך העליון שנקרא 'חיים' ואם כן הוא פושע וצל"ש ודאי לא מגיע לו.

לאחר הגשת העבודה החליט הפרופסור במקום שיניח את עבודתו בכניסה לאוניברסיטה ושכל סטודנט יחווה דעתו, וכך הצטברו הדעות לכאן ולכאן. [לנו פשוט שהתורה אומרת שחיין קודמים ונהג הרכבת צודק והשחיין כמעט בגדר 'מאבד עצמו לדעת'].

אבל הבה ונתבונן ונגלה שלכל מעשה יש שני צדדים, יש את הצד החיובי ויש את הצד השלילי, והשאלה מה אדם בוחר. לכן כדאי להחזיר זאת לילדים כדרך.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון
 מרצה ומטפל זוגי

החטא שאתה לא יודע עליו

היא אמרה לו משהו. "אתה תמיד בורח לספרים במקום לעזור לי עם הילדים".

זה פגע. הוא הרגיש את הדקירה. "תמיד?" הוא עוזר! הוא עובד קשה! אבל הוא לא אמר כלום. העביר. המשיך הלאה. השבוע עבר. השבוע הבא התחיל. יום חמישי בערב. היא מבקשת ממנו לעזור להוציא את האשפה. ופתאום הוא מתפרץ: "תמיד אני! אף פעם אין לך מספיק! אני עושה הכל בבית הזה ואת לא רואה כלום!"

והיא עומדת שם, מזועזעת. "מה קרה לך? זו רק אשפה!" אבל זו לא היתה אשפה. זה היה כל מה שהצטבר. כל הכעס שלא נאמר. כל הפגיעה שנשארה בפנים.

והתורה אומרת בפרשת קדושים:

"לֹא תִשָּׂא אֶת אָחִיךָ בְּלִבְךָ - הֹכַח תֹּכַח אֶת עַמִּיתְךָ, וְלֹא תִשָּׂא עָלֶיךָ חָטָא."

רש"י מסביר: "לא תשנא בלבך ושותק. אלא תוכיחנו. דבר!" אבל יש כאן עוד משהו: "ולא תשא עליו חטא". מה זה אומר? הרמב"ן מסביר משהו מדהים: כשמישהו פוגע בך ואתה לא אומר לו - אתה עושה לו עוול.

למה? כי אתה נושא עליו חטא שהוא לא יכול להפטר ממנו. הוא לא יודע שהוא פגע בך. אז איך הוא יכול להתנצל? איך הוא יכול לתקן? אתה גונב ממנו את ההזדמנות להיות אדם טוב.

תחשוב על זה שנייה: היא אמרה לו את המשפט הזה, "אתה תמיד בורח לספרים במקום לעזור".

אם הוא היה אומר לה באותו רגע: "מה שאמרת פגע בי. אני מרגיש שאת לא רואה כמה אני עושה". מה היה קורה? אולי היא היתה אומרת: "אתה צודק! לא התכוונתי ככה. אני רואה כמה אתה עושה. פשוט היה לי יום קשה". או: "אני מצטערת. באמת פגעת בך".

והעניין היה נגמר שם.

אבל כשהוא שתק, הוא נשא עליה חטא. חטא שהיא לא יודעת עליו. חטא שהיא לא יכולה לתקן.

זה לא הוגן כלפיה. כשמישהו פוגע בך ואתה שותק, אתה לא עושה לו טובה. אתה עושה לו עוול.

כי אתה גונב ממנו את האפשרות להתנצל. "הוכח תוכיח" - דבר. לא רק בשביל עצמך. בשבילו.

תן לו את ההזדמנות להיות אדם טוב.

טעמי • המקרא

הרב אלדד נגר
 מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

מצוות הונאה

בפרשת השבוע מצווה התורה את ישראל להיות 'קדושים', דהיינו להיות פרושים מהעבירה והעריות, שישמור עיניו וגופו, ולא יסתכל במקום אסור, וישמור על הצניעות. הרבה חושבים שמצוות שמירת הקדושה והעיניים קשה מאוד, ואולי על גבול הבלתי אפשרי, זאת ועוד הבעיה החמורה היא, שחושבים שמצווה זו באה לקחת הנאות לאדם, וחמור מזה שפעמים זה מתחבר לדעה כוללת על התורה, שהיא באה במצוותיה להגביל ולפרוש מהרבה הנאות, וזה מייצר סלידה מן התורה, ותפיסה על הקב"ה שהוא חלילה נהנה כשאנחנו פחות נהנים או אפילו סובלים, וההשלכות של זה ברורות לכל מבין.

והאמת שההיפך הוא הנכון, הקב"ה שמח מאוד בהנאותינו וציווה

עלינו את התורה כדי לשפר את הנאותינו, ולא כמו שהרבה חושבים שיש הנאות של חרדים, ויש הנאות של אדם רגיל, כוונתי על הנאות רגילות מה שנתפס בחושים של אנשים כהנאה, ישנם הנאות לטווח קצר והנאות לטווח ארוך, כיף רק לטייל ולא לעבוד, אבל אם תעבוד תהנה לטווח הארוך, כשתקבל משכורת. כנ"ל ללמוד מקצוע, בהתחלה זה לא נותן הנאה ואפילו לוקח, אבל בסוף זה רווח גדול, האנשים הרציניים מעדיפים לוותר על הנאה קטנה, כדי להרוויח הנאה גדולה, השמחה של האדם בנויה על סיפוק, כשמרגיש שהוא מלא ושבע וטוב לו, וכנגד זה, תחושת חוסר גורמת לעצבות תסכול תחרותיות וקנאה, הסוד לחוות מסופק ומלא הוא- שמירת העיניים כמו שאומרים 'רחוק מהעין רחוק מהלב', ראיית הדברים גורמת לאדם להרגיש חסר ולא שמח, על אף שנהנה לרגע בראייתו, לכן המליץ לנו הקב"ה בניי שמרו עיניכם ותרבה שמחתכם, כי המערכת שנקראת אדם כך פועלת, כשהיא רואה היא חושקת וכשהיא חושקת היא מרגישה חסרה ותחושה זו היא הפך השמחה, והמלצת התורה לראות את מה שכבר יש לנו, שזה מרבה שמחה בחלקנו.

לפספס את האוצר

מחמוד אהב את חלקת האדמה שלו. בזיעת אפו הפך אותה לפורייה, והיא מצידה השיבה לו ביבול מבורך.

בוקר אחד, בעודו חורש את השדה, נתקעה לפתע המחרשה. מחמוד נאבק, חפר באדמה היבשה, ועיניו נפערו בתדהמה: מולו נחה תיבת עץ עתיקה, מחוזקת בחישוקי נחושת. בתוכה הסתתר אוצר אגדי - כלי זהב בוהקים משובצים ביהלומים ואבני חן.

מחמוד מיהר לביתו. אשתו וילדיו התגודדו סביב התיבה נפעמים.

"מה נעשה בארגז הזהב המפואר?" שאלה אשתו. מחמוד זקף את חזהו בגאווה והסביר: "פשוט מאוד! עשירים ודאי משתמשים בו כדי להגיש תבן נקי לסוסיהם האצילים!". נו, בטח. איך לא חשבה על זה קודם.

וכך, כוסות הזהב המעוטרות הוסבו לשוקת עבור התרנגולים, שרשראות הפנינים נכרכו על צמדי הבקר כדי להדק את העול, ומטיל זהב כבד ועתיק הונח כמשקולת לדחיסת גבינת העיזים.

כעבור כמה ימים, עבר שר המחוז בכפר. הוא הזדעזע לראות את אוצרות המלכים מתבוססים בבוץ של הרפת והלול. הוא מיהר לשלוח את נציגו, שרכש ממחמוד את הכלים בסכום עתק.

למחרת, הגיע מחמוד לארמון לקבל את שכרו. לתדהמתו, ראה את שבארגז סודרו בקבוקי יין מיושנים; על השולחן הונחה סלסילת זהב ובתוכה מאפים מהבילים, וסביבה ניצבו בתפוזרת כוסות החן המשובצות שהכילו יין אדום וריחני; שרשרת הזהב נתלתה בכסא המושל, ומטיל הזהב הונח על גבי שולחן מיוחד והואר באור יקרות.

כשחזר לביתו עם שק מטבעות, פלט מחמוד נחרת בוז: "השר הזה פשוט טיפש! אני השתמשתי בכלים היקרים עבור יצורים חיים - פרות ותרנגולים, והוא מבזבז אותם על דומם - על יין ומאפים...".

נקודה למחשבה: לפני שנמהר לצחוק על מחמוד, כדאי שנבדוק שלא אנו הנמשל.

איברי גופנו הינם כלי זהב יקרים ונדירים שהופקדו בידינו מאת הבורא כדי לקיים את רצונו - לעשות מעשים טובים ולבחור נכון. אך לא פעם, אנחנו לוקחים את הכלים המלכותיים הללו ומשקיעים אותם ב"רפת והלול" של הצרכים החומריים ותאוות שוליים.

התורה מאירה את עינינו בביאור תכלית האדם וכליו. היא מדריכה אותנו כיצד להוציא את הכלים מהחומר, לצחצח אותם, ולהשתמש בהם למטרה הגבוהה והרוחנית שלשמה נוצרו.

נקבע עיתים ללימוד בתורה על מנת שנשכיל להבין כיצד לממש את שליחות חיינו בעולם הזה.

מלון, שני חלונות, וכפית מלח.

לפני תקופה התארחתי בבית מלון, שבסייעתא דשמיא הקב"ה זיכה אותי לקבל בו תובנה מיוחדת. ברוך ה', המלון היה נוח, והחדר נקי, מסודר ומתאים למה שביקשתי.

בתוך החדר היו שני חלונות, וכל חלון פונה לנוף שונה לחלוטין - הן במראה והן בהרגשה. במבט אל החלון האחד ניתן היה להבחין בשכונה ישנה במיוחד, שככל הנראה מיועדת להריסה. ואילו החלון השני סיפק חוויה מושלמת של נוף מרהיב, ממש כגלויה.

הרהרתי לעצמי: מה יקרה אם יכנסו לחדר שני אנשים, וכל אחד מהם יעמוד ליד חלון אחר, מבלי שראה את החלון השני? ואז ישאל מה הוא חושב על האירוח בחדר זה. התשובה תהיה ברורה: כל אחד מהם יאמר את דעתו לפי הנוף הנשקף מן החלון שלידי הוא עומד. האחד יבקש גם הוא להתארח בחדר שכזה, מפאת הנוף המיוחד; והשני יבקש לצאת מיד, וכמובן שלא להתארח במקום כזה, כאשר הנוף בעיניו אינו סביר כלל.

שני אנשים, חדר אחד - ושתי דעות קיצוניות לחלוטין, המשתנות בדבר אחד בלבד: מה אתה בוחר לראות?

המסר ברור ומדויק, כולנו עוברים מסלול מסוים במהלך החיים. לפעמים החיים נראים כגלויה, ציור מרהיב; אך לפעמים - מעט פחות. אנחנו באותו חדר, אך כעת תפקידנו לבחור על איזה חלון להסתכל: על החלק היפה והמוצלח שבחיים, או על מה שלא הולך בדיוק לפי התוכניות.

השמחה והאושר הפנימי נמצאים בידיים שלנו. בפעולה ובהחלטה אחת אנו יכולים לשנות את התחושה הפנימית - מעצבות לשמחה פורצת גבולות. אם נשים לב באמת, נבחין ונבין שהמקרים שבהם אנו כביכול לא מוצאים הצלחה הם בגדר "בטל בשישים". הטוב המוחלט העוטף אותנו במהלך היום הוא הרוב המכריע, והרוב - כידוע הוא הקובע.

כדי לחדד את המסר, נדמיין אדם שלוקח כפית גדושה של מלח ומכניס אותה לתוך פיו. כמובן, המליחות הרבה תפריע לו והוא יחוש באי-נוחות גדולה. אך אם ניקח בדיוק את אותה כמות מלח, ואפילו יותר, ונכניס אותה לתוך תבשיל מיוחד וטעים - לא רק שהמלח לא יפריע, אלא בכוחו אף להפוך את התבשיל לטעים יותר.

כך בדיוק בחיים. איש אינו טוען שהכל רוד ומתוק; אך טעות גדולה היא לאכול רק את המלח - להסתכל ולחיות מתוך התבוננות במה שאין. המלח קיים, אך הוא בתוך תבשיל; בתוך חיים יפים ומלאים שבורא עולם, בכבודו ובעצמו, דאג לנו. אדם שמתבונן בכך יבין שגם המלח הוא לטובתו - הוא בסך הכול הופך את התבשיל לטעים יותר.

שבת שלום

סרקו את הקוד

בספר 'שער הביטחון המבואר' של הרב יגאל כהן תמצאו תשובות אמיתיות לנשמה
תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.

כל מה שצריך זה **רגיעה לנשמה**

מסעדה עם בשר חתולים!

שתיים בלילה, אני אחרי הרצאה, מותש לגמרי. תלמיד שלי שהזמין אותי לשיעור לוקח אותי הביתה, ובדרך הוא שואל: "אתה רעב?" "כן", אמרתי לו. בוא נעצור ונאכל 'טוסט נקניק'. אנחנו עוצרים במקום - בן פורת יוסף, בן פורת עלי עין - מקום מפוצץ, כאילו 11 בבוקר. אני אומר לו, "תקשיב יש פה תור ארוך, כמה אנשים, אתה רוצה להיכנס?" הוא עונה, "אל תדאג, עשיתי כבר הזמנה" טיק-טק". אני יושב עם התלמיד שלי ומסתכל סביב. הוא שואל: "איך ככה הוא מפוצץ פה?" השעה 2 בלילה. המוכר אומר: "טוסט אחד עולה 70 ש"ח". כמובן שיש ברכה במקום. הוא מצביע על הבעלים: "חכה, אני אקרא לו." כשהוא מגיע, מזהה אותי מיד: "מה? הרב גבע? מכיר אותך מהסרטונים. מאוד אוהב לשמוע השיעורים שלך. ברוך ה'". שאלתי אותו ישר: "תגיד לי, 70 שקל על טוסט נקניק? מה אתה עושה טוב בחיים?" הוא סיפר לי: "בשנה הראשונה שפתחתי, אותו בשר, אותם מוצרים, אותם סלטים. לפתיחה עשיתי מחיר היכרות טוסט נקניק ב-18 ש"ח. והיו אנשים, ברוך ה'. אבל היתה שמועה שהבשר שלי 'בשר חתולים'. עברתי לתוכנית B - 'תבואו רק אם אתם ממש רעבים'. הוא הוסיף: "חשבתי על זה, הבאתי את הכשרות הכי מהודרת שיש והעליתי את המחירים ל-70 שקל". מאז השמועה נעלמה אבל שמועה חדשה צצה: "שיש לי את הטוסט נקניק הכי יקר בעיר, והחנות מלאה, מפוצצת ב"ה".

הבנתי משהו חשוב: לא משנה מה אדם יעשה - תמיד ידברו עליו. תלמידים שלי רואים את זה יום יום. יש מי שאומרים, "איזו צדיק, צדיקה", ויש מי שמזלזלים. לכן, המסר ברור: אתם חייבים להשתחרר ממה שאומרים. גם כשאתה עושה טוב ידברו. צריך לסנן את רעשי הרקע ולהמשיך קדימה, כמו סוס, בלי להסס. רוצה להתחזק? להחיל תורה בעולם? תלך עם האמת שבך, אל תעצור בגלל שמועה, תן גז ותתקדם.

שאלה: כבוד הרב: אני מאוד רוצה להתחזק, אבל מה שתוקע לי את התהליך זה האינסטגרם והטיקטוק. האם אי אפשר להיות יהודיים טובה עם אינסטגרם וטיקטוק? מה גם ששמעתי שאין לנשים בעיה של שמירת העיניים אז איפה הבעיה? תשובה: שאלה חשובה! אשריכם על דרך נכונה ורצון טוב!

ראשית, זו טעות שאין שמירת העיניים לנשים! נכון שעיקר הציווי מתבטא יותר אצל גברים באופן טבעי, אבל בוודאי שאשה גם מצווה על שמירת העיניים. ולשאלתכם: מקצת מהבעיות שיש באינסטגרם וטיקטוק (ושאר מלאכי חבלה...) לאשה הם: א. רואים דברים שאין לנו צורך בהם ולעולם לא יהיו שלנו. ב. זבזב זמן כרוני. ג. אני מכיר סבתות שמאז שנכנסו לאינטרנט שכחו שיש להם נכדים ומשפחה. ד. מידת הקנאה נהפכת למפלצתית. ה. ההשקפה מתעקמת וגורמת לדעות כוזבות נגד התורה. ו. הגלילה בסרטונים רוצחת את היצירתיות של האדם, כי המחשבה מפסיקה לייצר ברגע שגלילה באצבע מציעה בכל 3 שניות עולם חדש מבלי להתאמץ. והיד עוד נטויה לכל כך הרבה חסרונות טראומטיים שיש באלו המרעין בישין, וקיצרתי מאוד...

ולמעשה: יהודיים טובה זו אחת שמשמחת את בורא עולם. ולא נראה לי שבורא עולם שמח שהבת שלו הולכת לאיבוד...

לכן כדאי מאוד לעבור לפלאפון כשר, ואם את לא מצליחה כרגע, לפחות תעשי חסימה, ואם זה קשה לפחות לא להעלות תמונות, ולצרוך רק תוכן רוחני. עד שתזכי בע"ה ללכת במסילה העולה בית-אל.

טיפ: תנסו שבועיים בלי, ותעדכנו אותי אם זה כזה נורא...

שאלה: כבוד הרב: חברים שואלים אותי שאלות באמונה וזה מחליש אותי, אם לא אענה להם אני מפחד שיהיה עלי עוון שיכולתי להחזיר אותם בתשובה, ואם אענה, אני מפחד להיחלש באמונה, או שלא יהיה לי מה לענות. איך אני אמור להתנהל מולם?

תשובה: שאלה חשובה! אשריך מתוק!

תדע לך שהמטאטא אמנם מנקה את הרצפה מאבק, אבל בסוף היום הוא נשאר עם לכלוך עליו... לכן העצה היעוצה, להשאיר את ה"עבודה השחורה" לרבנים שמומחים בזה, והתועלת גדולה, מכיון שכאשר אתה מביא אותו לשיעור עם הרב, הוא שומע עוד כמה דברים על הדרך שלא ציפה לשמוע, ועל ידי כך הוא מתחבר לרב, ומכאן הדרך סלולה, וכמו שקרה כמה וכמה פעמים אצלנו במדרשייה. בהצלחה.

בסביבה שבה יש אמת ושלוה, ולא בחברה שבה יש שקרים או הסתרות. אחד משמותיו של הקדוש ברוך הוא הוא 'שלוה' - הוא המקור לכל השלוה בעולם, והדרך בה אנחנו צריכים לפעול. כשאנחנו פועלים באמינות ומחפשים שלום, אנחנו הולכים בעקבות הדגם האלוף.

כמו שנאמר: "ה' עוז לעמו יתן, ה' יברך את עמו בשלוה". לכן, גם כשאתם פוגשים את האמת או הדין, זכרו - הם חלק מהדרך להשגת שלום.

שבת שלום ומבורך

על דין, אמת ושלוה

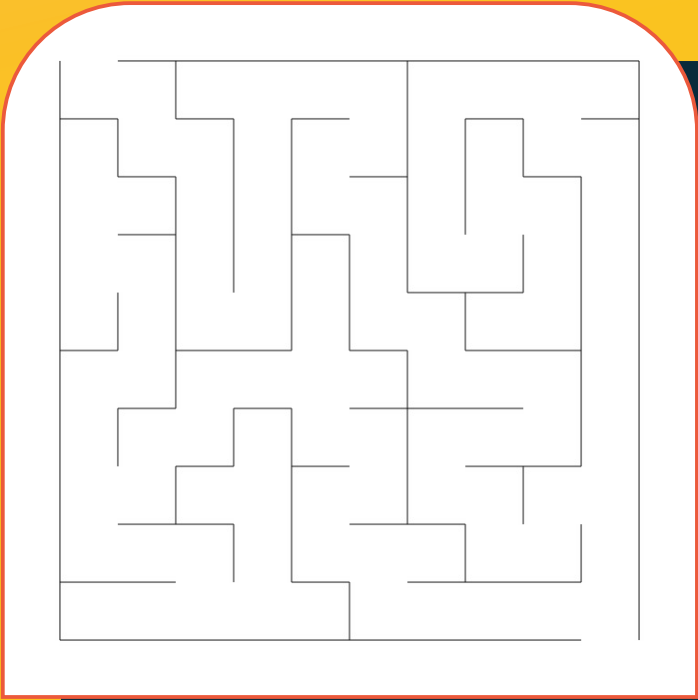
שבת שלום ומבורך אהובים שלי!

במשנה האחרונה של פרק א' בפרקי אבות, רבן שמעון בן גמליאל אומר: "על שלושה דברים העולם עומד, על הדין, על האמת ועל השלוה" (זכריה ח). את שלושת העקרונות הללו יש להבין היטב, כי הם אינם נפרדים זה מזה.

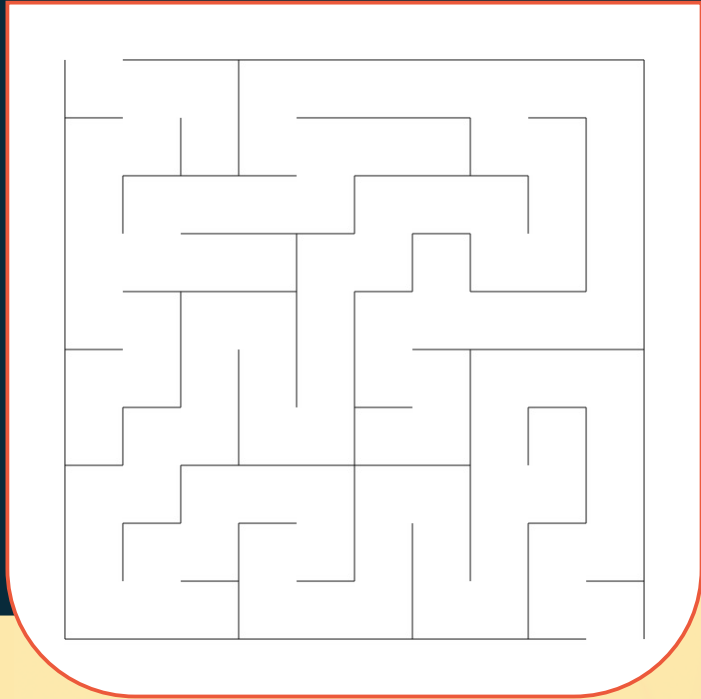
האמת והשלוה תמיד קשורים זה בזה. אדם אמיתי הוא גם אדם שמחפש שלום עם הסובבים אותו. כשאנחנו דבקים באמת, אנחנו יוצרים קשרים אמיתיים ומלאי כבוד עם אחרים, וזה מה שמוביל לשלוה אמיתי. כל אדם רוצה לחיות

הרב יהונתן פרטוש רב בישיבת "יגל ליבי" וראש מדרשיית ענפים ב"ב

רמת קושי: קלה

נראה אותך

ג'וליה

חידה איך קראו לבן איש חי?

תשובה מפרשת תצוה המן.

הילד/ה הזוכה לוי גוטשטיין מביתר עילית

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס anafeamalon@gmail.com

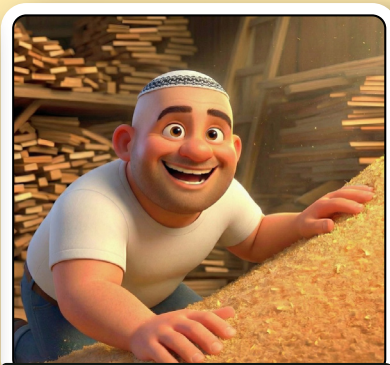
אל תדאגו- זה רק קונפטי

□ □ □ □ □ □
□ □ □ □ □ □

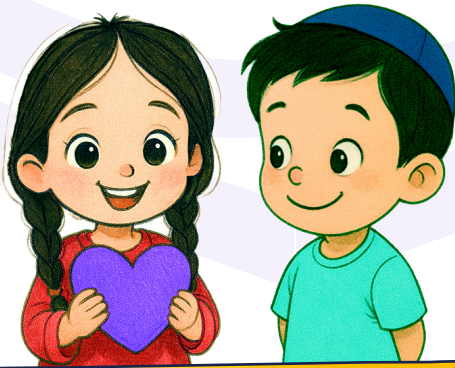
בשביל זה למדתי כ"כ הרבה שנים?

□ □ □
□ □ □ □

רק בגלל שאני מגדל הרבה אגרים

י ה ו ד י ש ו מ ר
נ ס ו ר ת

אנחנו רוצים לליבני!

שבת שלום לכל הילדים הצעירים והצדיקים שקוראים פעת את המלים הללו, ולכל ללל מל שקורא בפעם הראשונה. שמחים שוב להפגש, ושוב ללמוד וללמד, לשמר ולעשות. יגל וליבי: הפעם ילדים התעוררה לנו שאלה מאוד מענינת, וסופר חשובה, לכל יהודי. אולי אתם יודעים את התשובה - חקר נראה ונשמע.

ליבי: יש לנו מצוה כל-כך חשובה, שהיא העקר של התורה. מצות ואהבת לרעך כמוך. ונשאלת השאלה: איך מקיימים אותה?

יגל: ואי ואי ואי... איזו שאלה... והנה עולה ובאה התשובה - "מה שאתם מצפים שהחברים יעשו בשבילכם, אתם מחייבים לעשות להם".

ליבי: אתן לכם כמה דגמאות: להשתתף בשמחת חבר, או בצערו; לעזר לו בעצה טובה או הושטת יד לעזרה; וכן אם הוא חולה - לבקר אותו ולהתפלל לרפואתו, ועוד ועוד...

יגל וליבי: תצירו לעצמכם בראש מקרים, שכל כך רצינים איזה חבר שיהיה אתכם ברגע הנכון, זוהי המצוה שהיא הכלל הגדול - בתורה היפה שלנו; שרק אנחנו היהודים זכינו לקבל. לכן ילדים צדיקים, תקימו את המצוה הזו בצורה הכי טובה שאפשר בשביל האבא הטוב שלנו בורא העולם.

שבת שלום ומברך

האחר. רק לעצור שניה. רק לאהב. כי טפה אחת של אהבה - יכולה להציר עולם שלם באור.

ילדים יקרים, ה' לא רוצה רק שנדקלם את הפסוק - הוא רוצה שנהיה אותו! בבית, בפתח, במגרש המשחקים - בכל מקום.

כל פעם שאנחנו עוצרים שניה ושואלים "איך הייתי מרגיש אני במקומו?" - אנחנו מקיימים את כל התורה כלה! ודומים לה' שכלו מלא אהבה אלינו. שבת שלום ומברך!

פרשת שבוע אורח

פרשת אחרי מות

כל אחד מאתנו יודע בדיוק מה כואב לו. יודע איך מרגישים כשצוחקים עליך בפתח, כשיושבים ליד בהפסקה, כשאף אחד לא בוחר אותך לקבוצה. יש לנו את הידע הזה עמוק בפנים - וה' נתן אותו לנו במתנה מיוחדת.

אבל למה? כדי שנשתמש בו! כדי שכל פעם שנראה מישהו שנגרר עוצב, בודד, או נפגע - נזכר איך זה מרגיש מבפנים. ואז נעשה את הדבר הפשוט, אבל הגדול ביותר בעולם - נושיט יד.

"ואהבת לרעך כמוך" - זה לא סתם פסוק יפה, זו הדרך שה' בקש מאתנו לחיות כל יום, בכל רגע, בכל מקום.

כשאנחנו עוצרים שניה אחת לפני שאנחנו מדברים, לפני שאנחנו מצחיקים על חשבון מישהו, לפני שאנחנו עוברים ליד מישהו בודד בלי להסתכל לכיוונו - ושואלים את עצמנו בשקט: "איך הייתי מרגיש אני במקומו?" - אנחנו לא רק עוזרים לאדם אחד. אנחנו משנים את כל העולם סביבנו.

רבי עקיבא אמר ש"ואהבת לרעך כמוך" הוא כלל גדול בתורה - כלומר, כל התורה כלה נמצאת בתוך המשפט הקטן הזה. כי כשאנחנו אוהבים אחד את השני, אנחנו מביאים את ה' עצמו לתוך החיים שלנו. לא צריך להיות גבור ולעשות דברים גדולים, אלא רק לראות את

מצאו 10 הצאים

מהו

הפסוק למסעך בפראה

הילד/ה הזוכה
ליבי גלעדי
מבני ברק

תשובה מפרשת בשלח:

"ולקחת את ישי אבני־שהם
ופתחת עליהם שמות בני ישראל"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

המלך היה עצוב מאד כששמע את הנעשה, ושלח בחזרה את ר' יצחק הביתא.

בדרך באניה, נגלה אליהו הנביא לר' יצחק ואמר לו שבזכות המעשה הגדול הזה הוא יזכה לבן צדיק וקדוש שיאיר את העולם בתורה.

ובאמת נולד לו בן שקראו לו ר' שלמה, והוא רש"י רבי שלמה יצחקי (בן יצחק) שקלנו מכירים את הפרוש שלו על התנ"ך והש"ס!

זה היה שנה לאביו יותר מכל היהלומים היפים והיקרים שבעולם.

שבת שלום ומברך

סיפורי צדיקים

היהלום הכי שוה

בעיר דרויג' שבצרפת, חי צדיק ושמו ר' יצחק.

עני מרוד היה, ובמידה עצוב היה על כך שאין לו ילדים.

יום אחד, הוא הלך לחוף הים כדי למצא פועלים, בשביל לעשות אתם עבודה ולהרויח מעט כסף.

תוך כדי שהוא הולך על החוף, הוא ראה על החול אבן יפה - מנצנצת ומאירה באור גדול.

הלך ר' יצחק לצורך וגלה שמדבר היהלום יקר מאד. כלם שמעו על המציאה של ר' יצחק ובן רגע הפך הוא לעשיר גדול.

גם מלך צרפת שמע על היהלום של ר' יצחק ורצה לקנות אותו בהרבה מאוד כסף - כדי להדביק אותו על הפסל הגדול שנמצא בארמונו, לכבוד יום הולדתו.

כשהגיעו השליחים של המלך אל ביתו של ר' יצחק, הוא מאד נבהל על שבקשו ממנו את היהלום לפסל - שנה עבודה זרה ממש. ולא ידע מה לעשות, עד שחשב על רעיון, והחליט לנסע עם שליחי המלך לארמונו.

בדרך כשהפליגו באניה, ר' יצחק ראה את היהלום לאחד משליחי המלך, ועשה תרגיל והפיל את היהלום למים, באמת הוא הפיל אותו כדי שלא יגיע אל המלך ויהיה מטבע על עבודה זרה. כלם נבהלו כשראו שהיהלום נופל למים. ר' יצחק עשה את עצמו כאלו הוא בוכה - עד שהגיעו למלך.

נפלאות הבריאה

שמואל קוריב

דב נמלים

דב הנמלים הוא בעל חיים מיוחד מאוד, החי בעקר ביערות ובאזורים פתוחים בדרום ומרכז אמריקה.

למרות שמו, הוא אינו דב ואינו קרוב למשפחת הדבים כלל.

שמו נובע מארח חיי וממזון העקרי שלו: נמלים וטרמיטים.

לדב הנמלים יש אף ארץ וצר ולשון ארץה ודביקה במיוחד, שיכולה להגיע לארץ של יותר מחצי מטר. בעזרת הלשון הארץה הוא לוכד אלפי נמלים וטרמיטים ביום. אין לו שנים, כיון שהמזון שלו רך ואינו דורש לעיסה אז ה' ברא אותו בהתאם - ללא שנים.

הקבה אצלו מתאמת לטחינת התרקים בעזרת שרירים חזקים וחול שהוא מעלה יחד עם הנמלים.

למרות מראהו האטי, דב הנמלים מסוגל להגן על עצמו היטב בעת הצורך. רב זמנו הוא מבלה לבד, בנדידה שקטה בין מקורות מזון.

חוש הריח של דב הנמלים מפתח מאוד, והוא מסוגל לאתר קו נמלים ממרחק רב. לעמת זאת, ראייתו ושמיעתו חלשות יחסית. הוא פעיל בשעות היום או הלילה, בהתאם למזג האוויר ולספגה מטורפים.

דב הנמלים תורם לאזון הטבע בכך שהוא מונע התרבות יתר של חרקים. הוא מזכיר לנו כיצד כל יצור, גם אם נראה מזוה ושונה, ממלא תפקיד חשוב בעולם שנברא על ידי בורא עולם בחכמה רבה ובדייק מפלא.

ביחד נותנים לתינוקות
התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להוסיף יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרנות, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

03-8000-770

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים בואו להיות חלק >

**כל מה שצריך זה
בטחון
לנשמה**

בספר 'בחסדך בטחתי' של הרב יגאל כהן תמצאו תחושת בטחון אמיתית לנשמה
תשובות שמאירות את הדרך והשראה שבונה עומק פנימי אמיתי.

טרקו את הקוד >

**השיעורים
הקבועים
של הרב
יגאל כהן**

מוזמנים לשיעורי אמונה והלכה במדרשת פסגות

ימי ראשון ורביעי | 19:30 | רח' גלים 37 בפ"ת

לבירורים בוואטסאפ 058-7736363

תרמו עכשיו לפעילויות הרב

- מרכז תינוקות** - מטרנות ומוצרים חיוניים לתינוקות
- סמינרי קירוב** - שבתות חיזוק לקרוב רחוקים
- המסעדה** - סיוע בארוחות לנזקקים
- 24 שעות קו הלכה** - קו הלכה ושיעורים בטלפון
- 180 אברכים** - לימוד תורה בכולל
- שידורים חיים** - לזיכוי הרבים בכל רשתות המדיה
- "יגל ליבני"** - ישיבה לבעלי תשובה
- מחסן החסד** - חלוקת סלי מזון
- מדרשויות לנוער** - מסגרות חיזוק

תורמים ומאירים את העולם

רוצים להיות שותפים? חייגו > 03-8000-770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | ניקוד: שמואל קורייב | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לעילוי נשמת הרב דניאל בן נג'יה

להצלחת שמואל בן פנינה

לרפואת החייל נתנאל אברהם בן תחיה

לעילוי נשמת אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהין בת זיוה ע"ה